

[Jens Thomsen.]

bejdsmændenes Arbejdsløshedskasse, og Socialministeren gav Forklaringen paa denne Udtalelse. Jeg forstod disse Udtalelser saadan, at de mindre duelige, som den højtærede Minister udtrykte sig, eller defekte Medlemmer er af den Slags, der misbruger Kasserne, og det Misbrug burde der gøres noget effektivt for at faa udryddet. De Medlemmer, der misbruger Arbejdsløshedskasserne, kan maaske vanskeligt udelukkes, men der burde gennemføres saadanne Foranstaltninger, at de kom til at udføre noget Arbejde for deres Understøttelse. Det er fuldstændig demoraliserende, naar Understøttelse i visse Tilfælde foretrækkes fremfor Arbejde, og de Medlemmer, der baade kan og vil arbejde, kan ikke være tjent med at staa i Klasse med de saakaldte defekte Medlemmer, som det ærede Medlem Hr. Rager har benævnt dem.

Det er ikke blot et Pengespørgsmaal, men ogsaa et moralsk Spørgsmaal. Det er et urimeligt Forhold, at mange Mennesker maa arbejde 12—14 Timer i Døgnet uden at være i Stand til at bevare deres Hjem, naar der ved Siden af bor ugifte Personer, der kan klare Udgifterne, selv om de spadserer den meste Del af Aaret fra Morgen til Aften; og saa længe der ikke opnaas en bedre Løn for at udføre produktivt Arbejde, end der kan opnaas i Arbejdsløshedsunderstøttelse, da kan Arbejdsløsheden ikke nedbringes. Den Sandhed synes jeg at Regeringen burde se i Øjnene og handle derefter.

Jeg vil gerne rette nogle Spørgsmaal til den højtærede Socialminister for at faa Klarhed over forskellige Forhold med Hensyn til, hvad der er lovligt eller ulovligt. Naar et Medlem forlader et Arbejde, kan han ikke faa Understøttelse, det er noget, vi ved. Men naar en Mand nedsætter Arbejdstempoet og afskediges af den Grund, har han saa Ret til Understøttelse? Jeg tænker her paa et bestemt Tilfælde med en Mand, der har arbejdet nogle Maaneder ved Grundforbedringsarbejde til 1 Kr. 18 Øre i Timen. En Dag siger Entreprenøren til vedkommende: Er du træt, Christian? Nej, sagde vedkommende, jeg er ikke træt. Men saa siger Entreprenøren: Jeg kan se paa dig, at du er træt, nu maa du være fri, du skal ikke møde mere. Jeg vil gerne spørge, om en Mand, der bliver afskediget af en saadan Grund, har Ret til Understøttelse.

For det andet vil jeg gerne spørge: Naar der kan faas Arbejde, som her nævnt, kan de mindre duelige eller defekte Medlemmer, der ikke kan eller vil udføre dette Arbejde, da samtidig gaa til Kontrol og

hæve Understøttelse fremfor at søge dette Arbejde? Der er nemlig en stor Forskel paa, om vedkommende har Pligt til at søge Arbejde, eller der skal tilbydes dem Arbejde, der passer dem.

For det tredje vil jeg gerne spørge: Naar der rettes Henvendelse til en Arbejdsløshedskontrol om at faa nogle Daglejerkarle til tariffmæssig Betaling, kan ugifte Personer da vedblivende faa Understøttelse, naar de ikke vil tage mod saadan Arbejde?

Endelig for det fjerde vil jeg spørge: Naar der samme Sted rettes Henvendelse for at faa Akkordarbejdere til tariffmæssig Betaling, er det da lovligt, at Fagforeningens Ledelse animerer Medlemmerne til ikke at tage Arbejdet? Jeg tænker ogsaa her paa et bestemt Tilfælde, hvor man ønskede 8—10 Mand, men der kun kom een Mand. Vedkommende havde en voksen Datter hjemme, og han vilde gerne have baade hende og Konen til at hjælpe sig, men han turde ikke tage Akkordarbejde for Fagforeningen, og han foretrak derfor at gaa for Dagløn. Det var en flittig Mand. Han fik 7 Kr. om Dagen, og han kunde tjene ca. 2 Kr. mere om Dagen ved Akkord, men det vilde Fagforeningen ikke godkende, til Trods for at der forelaa tariffmæssige Sats. Fagforeningsformanden, der antagelig gik arbejdsløs i denne Tid, førte Tilsyn med, hvem der arbejdede, og under et Besøg sagde vedkommende til Arbejdsgiveren, at der vilde ske Indberetning om dette Forhold, fordi Arbejderen kun fik 7 Kr. om Dagen, han skulde efter Formandens Mening have 8 Kr., til Trods for at der fra Fagforeningen var fremskaffet Prislister, der gav Udtryk for, at Daglønnen var 7 Kr. paa egen Kost — det eneste ureglementerede var, at Arbejderen fik Kaffe og Frokost i Arbejdstiden sammen med Gaardens faste Folk.

Naar Forholdene udvikler sig saadan, er det umuligt for Arbejdsgiverne at gøre Bedriften mere intensiv, end at de faste Arbejdere kan overkomme alt Arbejde, og det bliver saa umuligt for vedkommende at give et Bidrag til Arbejdsløshedens Nedbringelse.

Det bør efter min Mening være saadan, at Arbejderne søger Arbejde, hvor det kan faas, og at Fagforeningsledelsen bør animere Medlemmerne til dette i Stedet for til det modsatte og derved hindre Arbejdets Udførelse. Men saa længe Nødhjælpsarbejde betales med en højere Pris end produktivt Arbejde, kan denne nødvendige Efterspørgsel efter Arbejde vanskeligt fremskaffes. Derfor maa jeg paa ny minde Socialministeren om disse Kendsgerninger.